

EOIN COLFER

OD AUTORA
SÉRIE
**ARTEMIS
FOWL**

PASCA

KATOVA REVOLÚCIA

FASDA

Nenechaj si ujsť ani jeden diel série

NESMELÝ ZABIJAK
KATOVA REVOLÚCIA

**EOIN
COLFER**

KATOVA REVOLÚCIA

slovart

Text copyright © Eoin Colfer, Artemis Fowl Ltd, 2014

Translation © Dominika Weinstock, 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-1030-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Dr. Williamovi Colferovi

OBSAH

Čo mohlo byť...	9
1 Moley a GúGú	13
2 Napudrované parochne a slnečníky	32
3 <i>Cvak, nie bum</i>	61
4 Ššš – a je po všetkom	82
5 Vojenský kabát a ochranný priezor	105
6 Ruky hore, princezná	119
7 Skrachovanci a pouličníci	141
8 Skupinka troch	170
9 Namojdušu	180
10 Zradné strely z budúcnosti	206
11 Čertovské smradľavé rúry	214
12 Hromobitie	233
13 Deň povstania	250
14 Ďakujem, Tecumseh	277
15 Krásne a nebezpečné	328

ČO MOHLO BYŤ...

Koncom dvadsiateho storočia sa škótskemu profesorovi Charlesovi Smartovi podarilo stabilizovať časový tunel (vyrobený z exotickej hmoty s negatívnou hustotou energie, to je jasné) do viktoriánskeho Londýna. V priebehu niekoľkých mesiacov vytvoril FBI program Premiestňovanie anonymných svedkov chránených agentúrou, pomocou ktorého posielal federálnych svedkov do minulosti. Keď sa profesor dozvedel, že plukovník Box z programu P. A. S. C. A. plánuje využiť červiu dieru na zmanipulovanie vlády a režimov, ostal zhrozený. Rozhodol sa utiecť do minulosti a všetky kódy vzal so sebou. Úplne zbytočné, keďže plukovník Box aj s celou svojou jednotkou zmizol pri plnení misie len zopár dní predtým.

Smart sa o niekoľko rokov vrátil do dvadsiateho prvého storočia, bohužiaľ mŕtvy a o svoje tajomstvá sa nemal ako podeliť. Jeho príchod vyvolal kvantovú reakciu, ktorá pohltila mladú konzultantku FBI Chevron Savanovú a Rileyho, mladého chlapca z viktoriánskeho Londýna túžia-

ceho uniknúť pred kariérou zabijaka, na ktorú ho pripravoval jeho diabolský učiteľ, kúzelník a nájomný vrah Albert Garrick.

Prenasledoval svojho učňa do budúcnosti a späť, napokon však ostal uväznený v Smartovej diere bez možnosti získať nazad svoju fyzickú podobu.

Udiali sa aj ďalšie veci. Veľké dobrodružstvá, úniky o vlások a hurónsky smiech – ale to je už iný príbeh (a, úprimne, nemá chybu) a v tejto správe naozaj nemá čo robiť.

A tak, ako sa hovorí, koniec dobrý – všetko dobré, pravda? Platí to aj pre našich odvážnych mladých dobrodruhov?

Pre Chevie ani veľmi nie, to zistíme už čoskoro.

A pre Rileyho už vôbec, čo uvidíme takmer okamžite.

Chevina krátka prítomnosť vo viktoriánskom Londýne spôsobila časové vlny, ktoré mali neblahý dosah na súčasnosť. Chevron Savanovú si totiž v minulosti všimol už spomínaný plukovník Box, ktorý tiež uviazol vo viktoriánskom Londýne. Preto mu odporučili, aby dal Rileyho zavraždiť a o niekoľko dní urýchlil svoj plán na ovládnutie sveta, čo spôsobilo pád hlavných svetových mocností a vznik Boxitskej ríše. Ak by Chevie nik nebol spozoroval, Box by sa držal pôvodne stanoveného Dňa povstania a katakomby, kde mal základňu, by zaplavilo spolu s jeho plánmi.

Chevie teda žije ako kadetka Boxitov v inej časovej osi. Jej myseľ odmieta moderný Londýn a presakujú ňou spomienky na cestovanie v čase, na jej zážitky a FBI. V takých prípadoch ako pri Chevie predpovedal profesor Smart dve hypotetické možnosti: cestovateľ v čase potlačí svoje vízie antipsychotickými liekmi, aby mohol viesť pomerne

normálny život, alebo sa vízie stanú natoľko živé, že ich nesúladi so skutočnými udalosťami doženu subjekt do šialenstva.

V čase, keď sa začína náš príbeh, sa vízie Chevron Savanovej stávajú extrémne živými, a ak by boli antipsychotické lieky k dispozícii, určite by ich nemíňali na obyčajnú armádu kadetku.

MOLEY A GÚGÚ

*Ak sa vrátite v čase a zabijete Rasputina, tak nebude
nutné vrátiť sa a zabiť Rasputina. Tak je starý Grigorij
mŕtvy, či nie?*

Profesor Charles Smart

**Boxitská akadémia pre mladých, súčasný Londýn,
Nový Albión, 115 BK (Boxitského kalendára)**
Londýn.

Kedysi malo toto mesto čaro. Už len jeho meno vyvolalo predstavy Dickensovho mladého podvodníka Fiškusa či Sherlocka Holmesa na Baker Street, ako si láme hlavu nad záhadou, alebo tisícok iných dobrodružných príbehov a husárskych kúskov, ktoré sa odohrali na nádherných širokých uliciach a v tienistých zašitých uličkách a alejach. Stovky rokov ľudia cestovali z celého sveta do metropoly Anglicka, aby videli, kde sa odohrávali ich obľúbené príbehy, alebo aby získali majetok či len tak stáli a s úžasom sledovali Trafalgar Square a Big Ben.

Teraz už nie. Dni, keď mal Londýn čaro, boli dávnou minulosťou.

Po prvé, v Boxitskej ríši turistický priemysel neexistoval. Po druhé, Big Ben zbúrali pred desiatkami rokov a uvoľnili tak miesto na obrovskú sochu Blahoslaveného plukovníka, ktorého kamenné oči dozerali na mesto a každého v ňom. A Big Ben nebola jediná pamiatka, ktorú Boxiti zničili. Skvosty minulosti rozoberala Ríša tehlu po tehle a pretvárala Londýn na svoj obraz: jednoliaty, impozantný, sivý a neúprosný.

Takmer všetky úrady stavali z liateho betónu, takže bolo prakticky nemožné rozoznať ich od seba, a vytvárali dlhé rady tlmene osvetlených okien s napoly zatiahnutými žalúziami. Keď staršie londýnske budovy zničil kyslý dážď, zbúrali ich a nahradili úžitkovými blokmi, ktoré dopravovali na miesto megakoptérmi. Pre bloky už boli natiahnuté elektrické vedenie a potrubia, stačilo ich iba napojiť na hlavné rozvody, aby boli plne funkčné. Každým dňom sa dejiny Londýna vymazávali čoraz viac.

Jednou z pustníc budov, ktorú mali zrovnáť so zemou o šesť mesiacov, bola aj Boxitská akadémia pre mladých, dôstojnícka škola ríšskej armády, kam prichádzali kadeti z celého sveta, aby im vštúpili ideológiu Blahoslaveného plukovníka.

Vnútrajšok akadémie pôsobil stroho, nik sa ani len nepokúsil zabezpečiť pohodlie či fyzickú pohodu kadetov. Lavice boli z tvrdého kameňa a tenké matrace ležali na pričiach. Často sa spomínal spartanský model – slabých kandidátov nepodporovali v rozvíjaní ich silných stránok, ale rovno ich posielali do drsnejších inštitúcií Boxitskej ríše.

Sedemnásťročná kadetka Chevron Savanová sa prebudila vo svojej kóji ešte pred rannou sirénou, neotvorila

však oči, aby sa lepšie pripravila na nočné mory, ktoré ju aj dnes čakajú.

Nie, to nie sú nočné mory, pomyslela si Chevie. Blahoslavený plukovník vie, že ich mám dosť. Toto budú denné mory. Bdelé vízie.

Chevie si pretiahla drsnú armádnú deku cez hlavu, aby sa ukryla pred nástenným boxitským svetlom.

Čo sa to so mnou deje? zúfala si. Prečo vidím veci, ktoré neexistujú?

Vízie katastrofálne ovplyvňovali jej tréning v Boxitskej akadémii pre mladých. V posledných dňoch sa Chevine výsledky prudko zhoršili – až tak, že v spise pripnutom pri nohách postele mala vloženú oranžovú kartu.

Oranžová karta. Previerka. Prvé varovanie a možno aj posledné, ak sa nepredvedie dostatočne uspokojivo. Pravidlá akadémie boli posvätné. Jedno vážne pošmyknutie a jej miesto ponúknu ďalšiemu uchádzačovi.

A tých bolo naozaj dosť. Milióny duší.

Previerka ju čakala dnes, a ak neuspeje, môžu ju predať do Boxovej vojenskej továrne v Dubline alebo ešte horšie – k lopate do baní v Newcastli.

K lopate? To si radšej vyberiem smrť.

Chevron presne vedela, kedy začala mať vízie. Pred šiestimi mesiacmi, v tú noc, keď bola námesačná a zišla až do zatuchnutej pivnice akadémie, kde skolabovala oblečená vo zvláštnych nedokončených šatách: dlhých povrazoch premočenej látky, ktoré jej ovíjali telo. Nemala na sebe nočnú košeľu ani papuče, len tento zvláštny materiál, a kým sa prebrala, aj ten sa rozpustil na kašu. Potom sa jej dvihol žalúdok a vyvrátila zvláštny žiarivý gél, ktorý sa premenil na svetelné častice odletujúce ako svätojánske mušky.

Svetelné? premýšľala vtedy.

Umieram?

Je to smrť?

Chrapľavé lapanie po dychu a divé búšenie srdca však potvrdili, že ešte stále žije.

Ako som sa sem dostala?

A kde to vlastne som?

Kadetka Savanová sa zahalila starou plachtou, ktorá ležala na kope veľkých plechovíc s farbou. Ťarbavo sa vyštverala po schodisku z tepaného železa, ledva sa držala na nohách.

Som v nejakej pivnici, uvedomila si.

Tu bola predsa časová kapsula, hlupaňa, ozval sa jej v hlave akýsi hlas. *Vrátila si sa.*

Hlas, ktorý bude onedlho poznať veľmi dobre, rozprával nezmysly, preto ho Chevie ignorovala.

Búchala na zamknuté dvere, kričala o pomoc. Napokon sa jej dočkala v podobe nočnej hliadky akadémie – Clover Vallicosovej a Lunky Witmeyerovej. Obe boli agentky tajnej polície Hromové mačky, ktorá spadala pod akadémiu. Chevie sa uľavilo, že sa aspoň nachádza v jej areáli.

Hromové mačky? začudovane sa zasmiala a okamžite sa zhrozila.

Hromové mačky? Čo jej je na tom názve vtipné? Pri Hromových mačkách sa neradno smiať. Mali povolenie použiť potrebné a aj nie nutné násilie, ktoré mohlo spôsobiť, avšak nie presiahnuť smrteľné zranenia.

Ako asi môžeš presiahnuť smrteľné zranenia? čudovala sa.

Dva dni, povedali jej v tú noc zamračené Hromové mačky hľadiace ponad ochranný priezor. *Hľadáme ťa už*

dva dni, sirota. A nakoniec sa zjavíš v zakázanej zóne. Ako si sa sem dostala, pre Blahoslaveného plukovníka? Prečo sa smeješ? Sme ti na smiech?

Chevron len hlúpo krútila hlavou. Myseľ mala plnú nekončiacich sa snov, zmätku a otázok, ktoré sa ani nestihli sformovať a už ich nahradili iné.

Ako som sa...

Čo bolo to...

Riley?

Kto?

Prečo?

Práve v tej chvíli začala mať vidiny – vízie, ktoré jej úplne zničia usporiadaný život. Nechcela veriť vlastným očiам, keď pred ňou Hromové mačky popraskali a rozdelili sa na polámané zrkadlové obrazy. Nahradila ich staršia žena s nepoddajným drdolom na temene.

Vedela som, že prídete, povedala. Charles mi to vravel, a on sa nikdy nemýli.

Staršia dáma zmizla a Hromové mačky sa opäť spojili – Chevie sa zmietala v ich rukách, zúfalo sa snažila prebiť sa na slobodu z nočnej mory, v ktorej sa ocitla.

Len potichu, vtáčatko, poradila jej dobromyseľne sestra Lunka Witmeyerová.

Chevie sa chvela ako zločinec na verejnom škripci na Trafalgar Square.

Kto bola tá stará pani z vízie? Kto je Charles Smart?

Na tieto otázky nepoznala odpoveď a ani ich nemohla vysloviť nahlas zo strachu, aby ju nevyhlásili za *nestabilnú* a neposlali do školy pre beznádejné prípady. Chevina myseľ sa hemžila zakázanými otázkami. V noci jej nedali spať, cez deň bola ospalá.

Určite mám rakovinu mozgu, opakovala si stále. Môj mozog požiera sám seba.

Teraz, po niekoľkých mesiacoch, jej vízie pomaly ničili život, ktorý ani predtým neprekypoval veľkými nádejami. Bola kadetkou v škole, ktorá vychovávala policajtov, vojakov a špiónov pre armádu Boxitov. Ak bude mať šťastie, čaká ju tvrdý život plný nedôvery a výsluchov. Teraz sa však zdalo, že šťastie ju opustilo. Presne ako jej najlepšiu priateľku DeeDee.

Chevie otvorila oči a aspoň zatiaľ všetko vyzeralo tak, ako by malo podľa jej tvrdohlavej mysle. Nijaké halucinácie ani ostrá bolesť v spánkoch, ktorá v poslednom čase predchádzala víziám.

Som na internáte. Výborne.

Pričňa nad ňou bola prázdna. Spávala na nej DeeDee – jej priateľka, radkyňa a spoločníčka už od zápisu. Spolu študovali Boxnet a trénovali boj zblízka. Ale DeeDee je preč, popravili ju za špionáž a aj na Chevie padali v posledných mesiacoch rôzne podozrenia.

Chevie nebola zradkyňa, ak aj mala otázky alebo pochybnosti o Boxitskej ríši, nechávala si ich pre seba, keďže jedinými alternatívami na život pod krídlami Boxitov bola divočina Mizerných štátov alebo horské tábory barbarských Jaxov.

Nikto nie je šťastný stále. Aj plukovník sa musel skrývať v londýnskych katakombách celé desaťročia, kým sa zjavil s božskými strojmi.

Náhle a bez varovných zvukov blížiacich sa krokov sa záves prudko odhrnul a Chevin výhľad zastreli mohutné

obrysy Hromových mačiek Lunky Witmeyerovej a Clover Vallicosovej. Opäť musela potlačiť nutkanie na smiech.

Hromové mačky? Prečo sa mi to zdá smiešne?

Hromové mačky predstavovali zvláštny oddiel Boxitskej armády, skupinku školených špecialistov s hrôzostrašnou povestou brutálnych a dôkladných jedincov. Nestávalo sa, že by Hromové mačky prideliovali k akadémii, ale vyžiadal si ich riaditeľ so slovami, že je lepšie vytrhnúť burinu, ako vyťať strom – skrátka, že je jednoduchšie zabíjať mladých zradcov.

„Box ťa žehnaj, kadetka,“ pozdravila ju Vallicosová.

„Aj teba, sestra,“ automaticky odzdravila Chevie.

„Teba žehnám o niečo menej ako Boxa,“ ozvala sa Witmeyerová. „Ale som len obyčajná smrteľníčka.“

V tejto dvojici bola komediantkou ona.

Armáda podporovala osobnostné črty ako veselosť, iba ak ich dokázala využiť vo svoj prospech pri vypočúvaní alebo na odpútanie pozornosti pri boji. Hovorilo sa, že keď bola sestra Witmeyerová vo Francúzsku, rozprávala vtipy aj vtedy, keď jej stierač rozotieral krv Jaxov na ochrannom priezore vlastnej prilby.

Chevie prehodila nohy cez okraj postele, postavila sa do pozoru, čakajúc na ďalšie pokyny. Hromové mačky prišli o hodinu skôr, ako mali naplánované, ale nemuseli jej nič vysvetľovať a ona ich o to žiadať nesmela. Dnes sa od protokolu neodchýli ani o chl. Dobre vedela, že previerka sa už začala.

„Nemala by si nám niečo povedať?“ spýtala sa príkro Vallicosová.

Čo? pokúšala sa spomenúť si. Čo im mám povedať?

Vallicosová začala namiesto nej. „Šťastný...“

„Šťastný predvečer povstania, sestry,“ vyhrkla Chevie.

„Nebodaj si zabudla, že v tento deň roku 1899 robil Blahoslavený plukovník a jeho armáda posledné prípravy v katakombách pred povstaním a ovládnutím sveta?“

„Nie, sestra, nezabudla som. Za všetko vďačíme Blahoslavenému plukovníkovi.“

Vallicosová skúmala Chevinu tvár, či nezbadá ani záblesk vzdoru, ale Chevie stála vystretá a hľadela priamo pred seba. Bola vo forme, sústredená a patrila k etnickej minorite, indiánskym Šóniom. Predstavovala dokonalý model na armádne plagáty Boxitov, ktoré viseli na každej autobusovej zastávke a stanici metra.

„Hmf,“ odfrkla Vallicosová. Možno ju to ohromilo, možno naopak. Podľa odfrknutia sa to nedalo určiť.

Slová Lunky Witmeyerovej boli priamočiarejšie.

„Vidiš nás, zlatko? Nezmenili sme sa na staré dámy?“

„Obe vás vidím jasne, sestra,“ odvetila Chevie vyrovnané. „Ešte raz sa ospravedlňujem za to, čo sa stalo v tú noc. Mala som horúčku.“

Vallicosová opäť odfrkla: „Horúčku? S horúčkou človek nedokáže prejsť cez zatvorené oceľové dvere.“

Ani jedna z nich nemohla tušiť, že Chevie nepreniesla do zapečatenej pivnice horúčka, ale časový paradox, ktorý spojil Chevie vracajúcu sa z viktoriánskeho Londýna so Chevie, ktorá patrila do tejto časovej osi.

Witmeyerová zavrčala za vysokým golierom ochranného priezoru. Niežeby ho v akadémii plnej neozbrojených študentov potrebovala.

„V tú noc, Savanová? V tú noc? Nebolo to len raz, však? Zdá sa, že sa z teba každú noc stáva hysterická kôpka – nie je tak, sestra Vallicosová?“